

# Πώς αντιμετωπίζουμε ένα επιθετικό και θυμωμένο παιδί;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)



Η επιθετική συμπεριφορά των παιδιών σε όλες τις εκφάνσεις της είναι κάτι που προβληματίζει πολλούς γονείς, παρόλο που αυτό είναι ένα φυσιολογικό και αναπόσπαστο κομμάτι της ψυχοσυναισθηματικής ανάπτυξης του παιδιού. Όπως αναφέρει σε πρόσφατη συνέντευξη της η δρ. Ναντίν Μπλοκ διευθύντρια του ψυχοθεραπευτικού ινστιτούτου του Κολόμπο των ΗΠΑ: «Σε ορισμένες περιπτώσεις το κτύπημα και το δάγκωμα είναι απόλυτα φυσιολογικό, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει να αγνοήσετε αυτές τις καταστάσεις και πρέπει να εξηγήτε στο παιδί σας ποιοι είναι οι αποδεκτοί και μη αποδεκτοί τρόποι εκτόνωσης του θυμού».

Η επιθετικότητα στα παιδιά γίνεται διακριτή από τους πρώτους έξι μήνες ζωής. Χαρακτηριστικό του συναισθήματος αυτού είναι η άμεση ανάγκη αποφόρτισης και εξωτερίκευσης θυμού με σκοπό να προκληθεί πόνος, αναστάτωση και άγχος στους

άλλους. Το μικρό παιδί αντιδρά με θυμό στις ματαιώσεις, όπως στην αργοπορία του θηλασμού, στην αϋπνία κλπ, αντιδρώντας με κλάματα, ξεφωνητά, κράτημα της αναπνοής και οτιδήποτε θα το βοηθήσει να εκτονώσει αυτό το έντονο συναίσθημα. Στη νηπιακή ηλικία το παιδί αντιλαμβάνεται ότι μέσω της επιθετικότητάς του μπορεί να διαπραγματευτεί με τον περίγυρο του στο να εκπληρωθούν άμεσα οι επιθυμίες του. Στην προσχολική ηλικία παρατηρείται έντονα το φαινόμενο της σωματικής βίας ως μέσο εκτόνωσης του θυμού με κλωτσιές, δαγκωματιές και καταστροφές αντικειμένων. Στις πιο μεγάλες ηλικίες το παιδί ανακαλύπτει άλλους τρόπους εξωτερίκευσης του θυμού χρησιμοποιώντας περισσότερο λεκτικά σχήματα με απειλές και βρισιές.

Μπορούμε να αποδώσουμε την κύρια αιτία της συμπεριφοράς αυτής στην επιθετικότητα των γονέων, οι οποίοι γίνονται πρότυπα προς μίμηση, καθώς και τις υπερβολικά τιμωρητικές τακτικές διαπαιδαγώγησης που εφαρμόζουν χωρίς λεκτική επικοινωνία και καθοδήγηση. Τα διαζύγια με έντονες αντιδικίες καθιστούν το παιδί έρμαιο της διαμάχης αυτής διαταράσσοντας τη συμπεριφορά του παιδιού προς το περιβάλλον με ξεσπάσματα επιθετικής συμπεριφοράς. Επίσης, όπως και στις πλείστες περιπτώσεις, οι λανθασμένες πεποιθήσεις του τύπου «το ξύλο βγήκε από το παράδεισο» και «αν σου πει ή σου κάνει κάτι κακό κάποιος να τον χτυπήσεις», μαθαίνουν στο παιδί να καταφεύγει σε κάθε είδους βία ως μέσο επίλυσης προβλημάτων.

## **Η αντιμετώπιση**

Η αντιμετώπιση της παιδικής επιθετικότητας πρέπει να γίνεται σε διάφορα επίπεδα. Το πιο βασικό είναι τα σωστά πρότυπα που δίνουμε στο παιδί μας. Πώς μπορώ να μάθω στο παιδί μου να μην είναι επιθετικό, όταν εγώ το κτυπώ για να το συνενώσω ενισχύοντας με αυτό τον τρόπο την επιθετική διάθεσή του; Όταν, όμως, συμπεριφερόμαστε ευγενικά και με ήρεμο τρόπο, το παιδί μιμείται τη συμπεριφορά μας αυτή, μαθαίνοντας από τις ενέργειες μας και όχι απλώς από τα λόγια μας. Προσπαθούμε να επιβραβεύουμε τη θετική συμπεριφορά (χωρίς υπερβολές) ενισχύοντας την και ενθαρρύνοντας το παιδί να ελέγχει και να εξωτερικεύει τα αρνητικά συναισθήματα του με συζήτηση ή άλλους μη βίαιους τρόπους. Η ουσιαστική επικοινωνία με το παιδί, η υποστηρικτική στάση και η κατανόηση, είναι το κλειδί για τις περισσότερες αποκλίνουσες συμπεριφορές.

Ευάγγελος Ορφανίδης

Κλινικός Ψυχολόγος, D.Hyp.

Πηγή: [infokids.com.cy](http://infokids.com.cy)